

Arrest

nr. 248 448 van 29 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. JONCKHEERE
Woluwedal 20
1932 SINT-STEVENSWOLUWE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 juli 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. JONCKHEERE en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraakse staatsburger te zijn van Arabische origine. U werd op 1 januari 1980 geboren in Ramadi. In 2008 huwde u met F.I.M.A.H. (CGVS: X en O.V.: X) en ging bij haar inwonen in Dhi Qar.

U werkte sinds 2009 als magazijnier bij een groothandelaar in voedingswaren in Bagdad. Uw werk bestond onder andere uit het inladen van vrachtwagens met voedingswaren, die onder meer naar uw woonplaats in Dhi Qar gestuurd werden.

Om een extra inkomen te generen, begon u ook met het smokkelen van alcohol in 2011. Tussen de producten in de vrachtwagens die u voor de groothandelaar moest vullen, verstopte u alcoholische dranken die u op die manier kon verzenden naar een vijftal kennissen in Dhi Qar.

In augustus 2014 werd een van uw klanten betrapt door de politie toen hij alcohol in zijn wagen had zitten en hij verklikte u. Daarop kwam de politie langs bij u thuis, waar enkel uw vrouw aanwezig was. Na hun bezoek belde uw vrouw u op in Bagdad en waarschuwde dat u niet meer naar huis kon komen. In diezelfde maand verliet u het land.

In februari 2017 werd een tweede arrestatiebevel aan uw vrouw afgegeven, waarin u opnieuw werd beschuldigd van handel in alcohol. Eind 2017 vielen de milities binnen in uw woning en kreeg uw vrouw een messteek in de buik.

In januari 2018 ontving uw vrouw een oproepingsbrief van de rechtbank op haar naam en in april 2018 ontving ze opnieuw een oproepingsbrief. Uw echtgenote verliet het land in april 2018.

Op 30 mei 2018 werd een arrestatiebevel ten aanzien van uw vrouw afgegeven in haar woning. Deze werd door uw buurvrouw in ontvangst genomen.

Op 24 juli 2019 kwam u aan in België. Op 26 juli 2019 diende u een verzoek in tot internationale bescherming bij de bevoegde asielautoriteiten.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: de Iraakse identiteitskaarten van u en uw echtgenote, uw huwelijksakte, twee arrestatiebevelen t.a.v. u, twee oproepingsbrieven en een arrestatiebevel t.a.v. uw echtgenote.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaatgeneraal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie dient te koesteren dan wel een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U vreest bij terugkeer naar Irak voor arrestatie en opsluiting omdat u alcoholische dranken hebt verkocht (CGVS 1, p. 13, 22). U kan het CGVS echter niet van overtuigen van uw beweerde vervolging omwille van het feit dat uw asielrelaas (zie CGVS 1) en dat van uw echtgenote (zie CGVS 2) doorspekt zijn met incoherenties. Daarbij gaat het voor alle duidelijkheid niet om tegenstrijdigheden omtrent kleine details, maar gaat het echter wel om cruciale momenten en gebeurtenissen in jullie levens waarvan redelijkerwijs verwacht kan worden dat jullie die op z'n minst gelijklopend zouden navertellen.

Zo zegt u om te beginnen dat het eerste arrestatiebevel tegen u werd afgegeven bij een razzia in uw woning in augustus 2014 en uw vrouw u die dag opbelde met het nieuws dat u niet meer naar huis kon komen voor uw veiligheid (CGVS 1, p. 7-8). Uw vrouw verklaart echter dat deze inval en het daaropvolgende telefoontje plaats vond in februari 2014 (CGVS 2, p. 5). Nadat zij een aantal keer gevraagd werd of ze zeker is dat deze gebeurtenis in februari plaats vond – en haar zelfs letterlijk gevraagd werd of het niet in augustus was – bleef ze er initieel bij dat het incident in februari plaats vond, waarna ze haar verklaringen verandert en zegt dat ze het zich niet meer herinnert (CGVS 2, p. 5, 9, 11). Daarnaast zegt u dat u te weten kwam dat u werd verklikt door uw klant N. bij de politie omdat zij dit bij de inval in uw huis aan uw vrouw hebben verteld (CGVS 1, p. 14), maar uw vrouw stelt echter dat de politie haar enkel vertelde dat haar echtgenoot met verboden middelen werkte en meer nog, toen haar letterlijk werd gevraagd de politie iets vermeldde over een zekere N., kon zij hier niet concreet op antwoorden (CGVS 2, p. 8). Het feit dat u en uw echtgenote dit cruciale moment van de inval – waardoor u nooit meer naar uw vrouw en kinderen thuis terug kon keren – zo'n half jaar verschillend op een tijdslijn plaatsen als ook het feit dat uw vrouw niet kan bevestigen dat zij toen te weten kwam hoe de

politie aan uw naam kwam, doen sterk af aan de geloofwaardigheid van deze vermeende inval. Het feit dat uw vrouw achteraf via uw advocaat laat opmerken dat zij foutief de maand februari aangaf omwille van zware vermoeidheid (zie bijlage CGVS 2, 03/03/2020), kan deze tegenstrijdigheid in geen enkel geval recht trekken, gezien zij hier op het persoonlijk onderhoud geen vermoeide indruk naliet en zelf er zelf geenszins melding van maakte.

Vervolgens haalt u aan dat men omwille van uw alcoholverkoop eind 2017 opnieuw binnen viel in uw woning, waarbij men probeerde om uw vrouw te verkrachten en zij er een messteek aan over hield. U geeft hierbij verder aan dat dit de enige fysieke aanval was tegen uw vrouw (CGVS 1, p. 8-9, 15, 18-19). Verder verklaart u dat het ziekenhuispersoneel weigerde om haar wonde te verzorgen en uw vrouw bijgevolg thuis verzorgd werd door een kennis van uw buurvrouw (CGVS 1, p. 9). Uw vrouw daarentegen vertelt dat het voorgenoemde incident plaats vond in maart 2018 (CGVS 2, p. 7, 10, 12) en dat zij uiteindelijk wel verzorging kreeg in het ziekenhuis door een zoon van uw buurvrouw (CGVS 2, p. 7). Daarenboven verklaart u dat uw vrouw u over het incident vertelde tijdens een telefoongesprek over een oproepingsbrief aan haar adres in januari 2018 (CGVS 1, p. 18), terwijl uw vrouw aangeeft dat zij u pas over dit voorval inlichtte toen ze u fysiek terug zag in Europa (CGVS 2, p. 11). Toen uw vrouw geconfronteerd werd met het feit dat u aangaf dat het incident eind 2017 plaats vond en zij u hierover heeft opgebeld, verklaart ze dat u zich vergist en zij eind 2017 enkel geslagen werd bij een inval (CGVS 2, p. 11). Gedurende het persoonlijk onderhoud werd uw vrouw geconfronteerd met bovengenoemde tegenstrijdigheden in vergelijking met uw verklaringen en probeert zij haar relaas nog recht te trekken door eerst te beweren dat men in 2017 dan toch een poging tot verkrachting op haar persoon deed (CGVS 2, p. 10) en sterker nog, even later beweert zij dat ze bij elke inval in jullie woning een poging tot verkrachting meemaakte hetgeen overigens dan ook totaal niet overeenstemt met uw verklaring dat zij 'slechts' 1 keer fysiek werd aangevallen (CGVS 2, p. 13). Opnieuw doet het feit dat jullie over een aangrijpende gebeurtenis als een poging tot verkrachting waarbij uw echtgenote bijna overleed ten gevolge van een steekwonde verschillende verklaringen afleggen, af aan de geloofwaardigheid van deze vermeende aanval. Het feit dat uw echtgenote na de confrontatie met haar tegenstrijdige verklaringen, haar verhaal op enkele minuten wijzigt van één poging tot verkrachting naar verschillende pogingen, getuigt slechts van een zwakke inspanning om de incoherenties recht te trekken en verwarring te scheppen tijdens het gehoor.

Ten derde moet gewezen worden op het feit dat het tijdens het persoonlijk onderhoud bijzonder moeilijk was om enige tijdslijn op te stellen van de vermeende vervolgingsfeiten omwille van de doorgedreven incoherenties tussen de verhalen van u en uw echtgenote, als ook omwille van het feit dat jullie beiden meermaals verklaringen omtrent cruciale momenten aanpasten en daardoor doelbewust onduidelijkheid veroorzaakten. Zo blijft u bijvoorbeeld tijdens de gehele duur van het onderhoud bij uw verklaring dat de eerste inval in uw woning waarbij een arrestatiebevel werd afgegeven plaats vond op 14 augustus 2014 (CGVS 1, p. 7), waarna u op het einde van het onderhoud toch nog een wijziging aanbrengt in uw verhaal en zegt dat de men op 4 augustus 2014 binnen viel en het arrestatiebevel later op 14 augustus werd afgegeven (CGVS 1, p. 17). Uw echtgenote verklaart dan weer eerst dat men in 2014 maar één keer langs kwam in uw woning (CGVS 2, p. 8) en zegt dan kort daarna dat men toch twee keer langs kwam in dat jaar (CGVS 2, p. 9). Tijdens de volledige duur van het persoonlijk onderhoud, werden vage, steeds veranderende en incoherente verklaringen afgelegd over de momenten waarop men jullie woning binnen viel, welke schade men toen concreet aanrichtte, en wanneer de arrestatiebevelen en oproepingsbrieven werden ontvangen, waardoor op het einde nog steeds geen overzichtelijk beeld gecreëerd was van wat zich concreet heeft afgespeeld. Ondanks verschillende pogingen om stap per stap te overlopen wat zich in Irak heeft afgespeeld, bleef het totale plaatje compleet onduidelijk en worden de door u beweerde vervolgingsfeiten ongeloofwaardig geacht (CGVS 1, p. 6-12, 17-20 en CGVS 2, p. 4-6, 7-13).

In het licht van de vele incoherenties verklaarde uw echtgenote dat zij problemen heeft om zich zaken te herinneren sinds de verkrachtigingspoging van 2018 en zij hiervoor naar een psycholoog gaat (CGVS 2, p. 11). Zij legt echter geen psychologisch verslag voor en haalt haar geheugenproblemen echter pas aan nadat zij meermaals geconfronteerd werd met tegenstrijdigheden, wat sterk doet vermoeden dat de vermeende geheugenproblemen slechts een zwak excuus zijn om een ongeloofwaardig verhaal te maskeren.

Tot slot haalt u aan dat u als Soenniet in de Sjiitische regio van Zuid-Irak gevisieerd zou worden. U stelt daarbij echter wel dat u voor de beschuldiging omwille van alcoholsmokkel in augustus 2014 nooit problemen had omwille van uw Soennitische achtergrond maar dat uw achtergrond aan het licht kwam op het moment dat u beschuldigd werd van alcoholsmokkel (CGVS 1, p. 21).

Aangezien er geen geloof gehecht wordt aan de door u beweerde vervolgingsfeiten voor het verkopen van alcohol en u aangeeft dat u voordien nooit problemen kende omwille van uw Soennitische achtergrond, geldt dit eveneens niet als een mogelijke legitieme grond voor vervolging aan uw adres. Wat de situatie van de soennieten in Thi Qar betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (de COI Focus "Irak. De positie van de soennitische minderheid in Zuid-Irak", d.d. 24 augustus 2017; de COI Focus "Irak. De positie van de soennitische minderheid in Thi Qar", d.d. 19 april 2019; en de COI Focus "Irak. De bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer", d.d. 11 oktober 2017) dat de situatie in Zuid-Irak, en in Thi Qar in het bijzonder, actueel niet van die aard is dat iedere soenniet er nood heeft aan internationale bescherming.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie voor soennieten in Zuid-Irak precair kan zijn, in het bijzonder voor soennitische moslims die een vooraanstaande rol spelen in het openbare leven. Soennitische moslims ervaren discriminatie omwille van de perceptie dat ze het Saddam-regime en terreurbewegingen zoals IS een warm hart toedragen. Uit dezelfde informatie blijkt dat de dreigementen en de geweldplegingen ten aanzien van de soennitische minderheid in Thi Qar in de loop van 2013 en 2014 toenamen. Na het offensief van IS in juni 2014 werd de soennitische minderheid in Nasiriyah met wraakacties bedreigd. Dergelijke dreigementen gingen vooral uit van de familieleden van Iraakse soldaten die vermist raakten bij het offensief van IS in Centraal-Irak. Sinds 2015 is er evenwel weinig tot geen gerapporteerd geweld ten aanzien van de soennitische minderheid in Zuid-Irak, en worden er in de provincie Thi Qar nauwelijks incidenten gemeld waarbij de plaatselijke soennitische minderheid het slachtoffer wordt. Er vonden de afgelopen jaren herhaaldelijk anti-terreuroperaties plaats in de provincie Thi Qar door die bedoeld waren om aanslagen van IS tegen te gaan. Het is onduidelijk hoezeer de lokale soennitische minderheid onder deze anti-terreuroperaties te lijden had. In de stad Al-Fajr is een machtsstrijd aan de gang over de controle van de graftombe van Ahmed Al-Rifa'i. De plaatselijke bevolking wordt er onder druk gezet om het beheer van dit heiligdom over te dragen aan de Shia Endowment.

Troepenverplaatsingen van het Iraakse leger en de veiligheidsdiensten naar het front met IS creëerden een tekort aan leger- en politiepersoneel in Zuid-Irak, en leidden in de loop van 2015 tot een toename van het crimineel en tribaal geweld in de regio. Tegelijkertijd nam de invloed van sjiitische milities, die soms controleposten bemannen, toe. De meerderheid van de excessen waaraan de sjiitische milities zich schuldig maken is evenwel in Centraal-Irak gesitueerd. Berichten dat soennieten bij verplaatsingen in Zuid-Irak systematisch moeilijkheden ondervinden, zijn er niet.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat er geen sprake is van systematische vervolging van soennieten in Zuid-Irak. Bijgevolg kan niet gesteld worden dat het loutere feit soenniet te zijn in Zuid-Irak op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling. Hieruit volgt dat een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming noodzakelijk blijft. U moet uw vrees voor vervolging dus in concreto aantonen.

Er moet na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

De documenten die u neerlegt, kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. De Iraakse identiteitskaarten van u en uw echtgenote zijn indicatief voor uw identiteit en afkomst, die in deze beslissing niet worden betwist. Ook uw huwelijksakte is indicatief voor het feit dat u getrouwd bent met uw vrouw, wat in deze beslissing eveneens niet ter discussie staat. Gezien de grootschalige documentenfraude in Irak (zie **COI Focus Irak – Corruptie en documentenfraude** van juli 2019 dat aan uw administratief dossier werd toegevoegd) is de bewijswaarde van de door u voorgelegde arrestatiebevelen en oproepingsbrieven aan het adres van u en uw echtgenote uiterst summier. Deze documenten kunnen dan ook geenszins de geloofwaardigheid van de door u beweerde vrees tot arrestatie en opsluiting enigszins opkrikken.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat u eerder meerdere verzoeken om internationale bescherming indiende in Zweden en u ook daar op basis van dezelfde asielmotieven de toekenning van de vluchtelingenstatus tot drie maal toe geweigerd werd. Deze vaststelling versterkt de algemene bevinding dat de door u aangehaalde vervolgingsfeiten niet als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak wordt het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org/>) en de **EASO Country Guidance note: Iraq van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Thi Qar te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, niet rechtstreeks verwikkeld waren in het offensief dat ISIL in juni 2014 inzette in Centraal-Irak. Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIL af. Het door ISIL uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIL verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIL maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van de Iraqi Security Forces (ISF), pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers geviséerd worden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat ISIL in het zuiden van Irak hoofdzakelijk in de provincie Babil actief is. Niettegenstaande Babil in 2018 gespaard bleef van grootschalige aanslagen, voerde ISIL er in de loop van 2018 meerdere raids uit, met name in het noordoosten langs de grens met de provincie Anbar en in Jurf alSakhr. Bij dergelijke aanvallen werden overwegend PMU-strijders, de leden van de Iraakse veiligheidsdiensten en overheidsmedewerkers gevisieerd. Het aantal hierbij te betreuren burgerslachtoffers bleef beperkt.

De veiligheidssituatie in Zuid-Irak wordt verder gekenmerkt door tribale spanningen, crimineel en politiek geweld. Voornamelijk in de provincies Basra, Thi Qar en Missan gaven onopgeloste geschillen aanleiding tot gewelddadige clashes tussen stammen met als inzet de controle over grond, olie-inkomsten of water. Omdat dit type geweld soms plaatsvond in residentiële gebieden, vielen er ook burgerslachtoffers te betreuren.

Tot slot vinden sinds 2015 regelmatig manifestaties plaats in de zuidelijke provincies van Irak. Hierbij wordt het gebrek aan banen, corruptie, de slechte publieke dienstverlening en de gebrekkige drinkwatervoorziening aangeklaagd. De sociale onrust nam in juli 2018 toe nadat Iran beslist had om de elektriciteitsbevoorrading af te sluiten. De demonstraties die toen van start gingen in de provincie Basra verspreidden zich snel naar de andere provincies, waarbij het tot gewelddadige botsingen tussen betogers en de veiligheidsdiensten kwam. Ondanks beloftes van de regering om extra geld uit trekken voor projecten in de regio bleven de protesten aanhouden, en kwam het opnieuw tot rellen in de stad Basra in september 2018. De golf van betogingen in juli en september 2018 werd met geweld de kop ingedrukt. Tientallen demonstranten werden gearresteerd, verwond of gedood. Dit type geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Thi Qar in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Thi Qar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Thi Qar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

*Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het **EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.*

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Verzoekschrift en stukken

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 24 juli 2020 in een eerste middel aan: *“Er zijn objectieve gegevens die de vrees voor vervolging door de Republiek Irak wegens het behoren tot de soennitische minderheid in de sjiitische regio van Zuid-Irak ondersteunen”*.

Hij stelt dienaangaande:

“8. Zuid-Irak, waaronder de provincie Dhi Qar, is een overwegend sjiitische regio. Er is een lange geschiedenis van spanningen tussen soennitische en sjiitische Arabieren in Irak. Zo stelt het Europees Ondersteuningsbureau voor asielzaken (EASO) in de meest recente Country Guidance note: Iraq, expliciet dat de beschikbare informatie aangeeft dat, afhankelijk van individuele omstandigheden, vervolging van soennitische moslims kan plaatsvinden om redenen van (vermeende) politieke overtuiging (bv. ISIL), en in individuele gevallen, religie.

9. Wat betreft het kopen en verkopen van alcohol, kan worden gesteld dat dit in Irak in het algemeen gezien wordt als immoreel. Naar aanleiding van een sjiitisch parlementair initiatief, werd in 2016 door de Iraakse regering een wet aangenomen die een verbod legt op de productie, invoer en verkoop van alcohol.

De aanklacht van een alcoholverkoper (of smokkelaar) te zijn, legt een zwaarwegend stigma op die persoon - zelfs op grond van ethnische of religieuze identiteit. Zo stelt Mark Lattimer (directeur van Ceasefire Centre for Civilian Rights) dat in bepaalde delen van Irak, waaronder in Zuid-Irak, er een patroon zichtbaar is van bedreigingen door sjiitische milities gericht aan personen die in alcohol handel drijven. Dit heeft reeds geleid tot moorden, doodsb bedreigingen en het dwingen van mensen uit de gemeenschap. Ook wordt het soms gebruikt als een beschuldiging om iemand te laten vertrekken of hun eigendom te verlaten.

Sterker nog, een Iraakse analist merkt op dat er “tussen Hilla en Basra [n.v.d.r. Dhi Qar ligt pal tussen beide] geen officiële slijteren zijn - alcohol wordt alleen clandestine verkocht en het kan je de dood injagen” (vrije vertaling en eigen noot).

10. Daarnaast, ziet de meerderheid van de Iraakse bevolking soennitische moslims als potentieel gelinkt met de terreurorganisatie ISIL.

Het EASO stelt enerzijds dat het feit soenniet te zijn in specifieke gevallen kan leiden tot een gegronde vrees vrees voor vervolging, na een individuele beoordeling met inachtneming van risicoverhogende omstandigheden zoals herkomst, etc.

Anderzijds, stelt het EASO, dat het loutere feit (vermeend) ISIL-gelieerd te zijn, in het algemeen tot een gegronde vrees voor vervolging zou leiden. De beoordeling of iemand al dan niet vermeend ISIL-gelieerd is, moet wel individueel worden beoordeeld. Deze vermeende affiliatie wordt versterkt op basis van individuele factoren, zoals (vermeende) familiebanden met ISIL-leden, herkomstgebied, stam, naam, etc. Zo kan de herkomst van een dorp of stad waarvan bekend is dat ze ISIL hebben gesteund, de verdenking van ISIL-aansluiting vergroten.

Tot slot, meldt de EASO expliciet dat de handelingen tegen vermeend ISIL-gelieerde soennitische Arabieren, zo ernstig kunnen zijn dat ze met daden van vervolging worden gelijkgesteld (bv. willekeurige arrestatie, doodstraf, marteling).

11. Tot slot, wijst de EASO specifiek op het feit dat soennitische moslims ook vaak willekeurig gevisieerd en gediscrimineerd worden puur op basis van hun naam. Een artikel van april 2015 van The Guardian stelt dat identificeerbare soennitische namen verdacht (en dus ISIL-gelieerd) kunnen zijn bij controleposten die bemand zijn door sjiitische militieleden of Iraakse soldaten. Dit fenomeen heeft die geleid tot heel wat aanvragen tot naamsveranderingen naar meer neutrale namen, dit uit schrik van sjiitische milities.”

In een tweede middel voert verzoeker aan: *“Er zijn subjectieve en concrete gegevens die de vrees voor vervolging door de Republiek Irak wegens het behoren tot de soennitische minderheid in de sjiitische regio van Zuid-Irak ondersteunen”*. Zijn vrees wordt *“onderstreept door de concrete omstandigheden en incidenten die zich hebben voorgedaan waardoor bij [verzoeker] een persoonlijke vrees op vervolging is ontstaan”* en hij herneemt zijn feitenrelaas.

Verzoeker stelt dat hij vervolgd werd *“door sjiitische milities wegens religie en/of ethniciteit in het kader van handel in alcohol”* en dat de door hem ondergane daden van vervolging *“ernstige mensenrechtenschendingen zijn en ingenomen zijn door religie en ethniciteit”*. Hij koestert tevens een *“vrees voor vervolging door sjiitische milities wegens religie en politieke overtuiging in het kader van vermeende ISIL-affiliatie”*, omdat volgens hem op basis van de beschikbare objectieve gegevens kan worden aangenomen *“dat sjiitische milities (hier de actor van de vervolging) de kenmerken van een vermeende affillering met ISIL zouden toeschrijven aan [verzoeker].*

Dit omwille van de samenhang van volgende concrete factoren, [verzoeker] (i) is een soennitische Arabier, (ii) is geboren in een voorheen ISIL-gecontroleerde stad (i.e. Ramadi)¹⁵, (iii) werkte in een voorheen ISIL-gecontroleerde stad (i.e. Baghdad) en (iv) heeft bovendien een typisch soennitische naam (i.e. A.A.H.)”.

In een derde middel stelt verzoeker: “Er bestaan zwaarwegende gronden om aan te nemen dat [verzoeker], bij terugkeer naar Irak, een reëel risico zou lopen op ernstige schade”. Hij verwijst dienaangaande naar “ernstige schade (foltering of vermoord worden) door sjiitische milities wegens: (a) de aanklacht van alcoholsmokkel (supra randnrs. 13-14); (b) een vermeende ISIL-affiliëring (supra randnrs. 15-16); en (c) de combinatie van (a) en (b)”.

In een vierde middel benadrukt verzoeker dat “de andere feiten en omstandigheden ingeroepen door het CGVS het recht van [verzoeker] op internationale bescherming niet [kunnen] ontnemen”. Hij legt uit dat hij “geen verdere bewijzen kan bijbrengen, omdat hij niet in de mogelijkheid verkeerd om in contact te staan met familie of vrienden die nog steeds in Irak verblijven” uit vrees voor vervolging van zijn familieleden en vrienden.

Aangaande “de omstandigheid van documentatiefraude in Irak ingeroepen door het CGVS” stelt verzoeker: “22. Zo probeert het CGVS hard te maken, maar maakt in het minst aannemelijk, dat de overgemaakte oproepingsbrieven en arrestatiebevelen aan de kant mogen worden geschoven aangezien “de bewijswaarde (...) uiterst summier¹ is (quod non) omdat er “grootschalige documentatiefraude” zou plaatsvinden in Irak (Stuk 1).

23. Het bestaan van valse of vervalste documenten in Irak, kan moeilijk worden ontkend. Echter, dit moet sterk worden genuanceerd door te kijken naar welke type documenten vervalst worden, wat de drijfveer is voor de vervalsing en de prevalentie daarvan.

24. Zo wordt in de beperkte publieke beschikbare informatie over documentfraude in Irak, nagenoeg uitsluitend gesproken over de vervalsing van identificatiedocumenten zoals paspoorten, identiteitskaarten, nationaliteitscertificaten, geboorteakten en overlijdenscertificaten. Expliciete informatie over de prevalentie in Irak van frauduleuze arrestatiebevelen, oproepingsbrieven of soortgelijke documenten kon niet worden gevonden in voormelde informatie.

25. Bijkomend, moet ook gewezen worden op de hoofdreden van documentfraude in Irak (i.e. van identificatiedocumenten). Zo blijkt uit een recent Home Office rapport van juni 2020 waarin de UNHRC/IRC en de MoDM stellen dat “[na 2006] de belangrijkste reden voor de circulatie van frauduleuze identificatie de angst voor sektarisch geweld [was], omdat de kaarten duidelijk de religieuze sekte van een individu aanduiden op basis van een naam, terwijl vandaag de dag, (...), criminaliteit de belangrijkste reden is” (vrije vertaling). Bijkomend wordt gesteld dat “zware gevangenisstraffen de vraag naaren het verstrekken van frauduleuze identiteits- of andere documenten aanzienlijk hebben verminderd’ en “de zware straffen voor illegale documenten bedoeld om valse eigendomsclaims te voorkomen, (...), vandaag de dag vaak de reden zijn voor valse identiteitskaarten” (vrije vertaling).

Informatie over de prevalentie van frauduleuze rechtbankdocumenten in Irak kon echter niet worden gevonden in de beperkte publieke beschikbare informatie over documentfraude in Irak.

26. Het verrast [verzoeker] dan ook enigzins dat het CGVS (Stuk 1. p. 3) stelt dat de overgemaakte Iraakse identiteitskaarten “indicatief zijn voor [zijn] identiteit en afkomst’ en de huwelijksakte “indicatief [is] voor het feit dat [hij] getrouwd [is] met [zijn] vrouw” (eigen onderlijning), en deze elementen niet betwist worden. Vervolgens roept het CGVS geheel willekeurig en onterecht het argument van documentfraude wél in om de authenticiteit van de oproepingsbrieven en arrestatiebevelen te betwisten.”

Wat betreft “de omstandigheid van incoherenties bij de verklaringen ingeroepen door het CGVS” stelt het verzoekschrift: “28. Verder beweert het CGVS dat geen bewijswaarde mag worden gehecht aan de verklaringen gemaakt tijdens de interviews van [verzoeker] en zijn echtgenote, dit omwille van incoherenties bij de verklaring van [F.I.M.A.H.]. Ook hier gaat het CGVS echter kort door de bocht.

29. Er werd immers meermaals verklaard door de echtgenote dat zij last heeft van geheugenverlies wat te wijten is aan de diverse verkrachtingspogingen. Zij verklaarde hiervoor een psycholoog te zien (Stuk 4. p. 11). Ook [verzoeker] verklaart “[sinds de verkrachtingspoging en de messteek] zit het niet goed met de psychische toestand van mijn vrouw, ze gaat ook naar [de] psycholoog” (Stuk 3. p. 8).

Het CGVS wuift dit feit weg als een “zwak excuus om een ongeloofwaardig verhaal te maskeren” en gaat zelfs verder door te stellen dat met de incoherenties “doelbewust onduidelijkheid [veroorzaakt werd]” (Stuk 1).

30. Op basis van de objectieve gegevens, namelijk het vaak voorkomen van seksueel geweld door sjiitische milities, dient in elk geval waarachtigheid gegeven worden aan de verkrachtingspogingen op [F.I.M.A.H.].

31. Talrijke publicaties stellen immers dat slachtoffers van verkrachting en seksueel geweld, in voorkomend geval kunnen kampen met gefragmenteerde en onvolledige herinneringen.

Een traumatische gebeurtenis zoals seksueel geweld kan leiden tot gedysorganiseerde en incomplete herinneringen (zoals problemen met chronologie).

Het correct ophalen van sommige herinneringen is des te meer moeilijker bij het ondergaan van een stressvol interview gefocust op leugendetectie. Gebaseerd op de vragenlinie van het CGVS (Stuk 4) en de context hiervan, is er geen twijfel dat [F.I.M.A.H.] zich in zulke situatie bevond. Dit wordt bijgetreden door de notities van het CGVS interview die vermeldde dat [F.I.M.A.H.] aan het huilen is bij het ophalen van deze vreselijke herinneringen (Stuk 4, p. 7). Ook werd achteraf verduidelijkt door haar raadsman in de schriftelijke opmerkingen op het verhoor dat [F.I.M.A.H.] te kampen had met zware vermoeidheid op de dag van het verhoor (Stuk 4, laatste pagina).

32. Gelet op (i) haar geheugenverlies geïnduceerd door het stressvolle interview en haar vermoeide toestand, (ii) het feit dat zij nooit details heeft gekend van de alcoholhandel (tot eerste arrestatiebevel) en (iii) het feit dat zij niet alle details wil en wou vertellen van haar fysieke aanvallen of verkrachtingen aan haar echtgenoot, kan er dus niet redelijkerwijs verwacht worden dat [F.I.M.A.H.] haar verklaringen steeds 100% coherent zijn."

Verzoeker klaagt nog aan dat verweerder het niet nodig achtte om verzoekers echtgenote "aan een medisch onderzoek te onderwerpen conform artikel 48/8 Vreemdelingenwet".

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen, hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker de notities van de persoonlijke onderhouds van 4 februari 2020 van verzoeker en van zijn echtgenote F.I.M.A.H..

Bij aanvullende nota van 3 augustus 2020 voegt verzoeker "Psychiatrisch rapport opgesteld door Dr. A. CHAWAF op 24 juli 2020".

2.3. Verweerder brengt op 8 januari 2021 middels een aanvullende nota de volgende nieuwe elementen bij:

- UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019;
- EASO Country Guidance note: Iraq van juni 2019;
- EASO COI Report Iraq - Security situation van maart 2019;
- EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020;
- COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020;
- EASO COI Report Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

4. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren naar Irak uit vrees voor de autoriteiten die hem zouden vervolgen omdat hij alcohol verkocht.

In het verzoekschrift wordt verwezen naar informatie waaruit zou blijken *“dat in bepaalde delen van Irak, waaronder in Zuid-Irak, er een patroon zichtbaar is van bedreigingen door sjiiitische milities gericht aan personen die in alcohol handel drijven”*. Verzoeker dient evenwel *in concreto* aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert.

6. Met betrekking tot de afwijkende en wisselende verklaringen van verzoekers echtgenote, wordt in het verzoekschrift aangevoerd *“dat zij last heeft van geheugenverlies wat te wijten is aan de diverse verkrachtingspogingen”, “dat slachtoffers van verkrachting en seksueel geweld, in voorkomend geval kunnen kampen met gefragmenteerde en onvolledige herinneringen. Een traumatische gebeurtenis zoals seksueel geweld kan leiden tot gedisorganiseerde en incomplete herinneringen (zoals problemen met chronologie)”, dat “het correct ophalen van sommige herinneringen des te meer moeilijker [is] bij het ondergaan van een stressvol interview gefocust op leugendetectie” en dat “er dus niet redelijkerwijs verwacht worden dat [F.I.M.A.H.] haar verklaringen steeds 100% coherent zijn”* gelet op *“(i) haar geheugenverlies geïnduceerd door het stressvolle interview en haar vermoeide toestand, (ii) het feit dat zij nooit details heeft gekend van de alcoholhandel (tot eerste arrestatiebevel) en (iii) het feit dat zij niet alle details wil en wou vertellen van haar fysieke aanvallen of verkrachtingen aan haar echtgenoot”*. Bij aanvullende nota voegt verzoeker *“Psychiatrisch rapport opgesteld door Dr. A. CHAWAF op 24 juli 2020”*.

Het psychiatrisch stuk van 24 juli 2020 maakt volgens de aanvullende nota melding van *“een staat van defensieve stress die hun cognitieve activiteit en sociale discours verstoort”, de “onbewuste wil” van verzoekers echtgenote “om gebeurtenissen te veranderen zonder de wil te hebben om te liegen”* gezien zij tijdens gedwongen ondervragingen in Irak moest liegen, *“een diepe verdrietigheid die haar cognitieve vermogen verstoort wat een verklaring zou kunnen zijn voor de fouten die ze heeft gemaakt tijdens haar verhoor” en “voortdurende stress”*.

Het feit dat een persoon een psychische aandoening of een verstandelijke beperking heeft, geeft op zichzelf niet aan dat de verzoekster om internationale bescherming niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate*, 26 August 2020, p. 89).

Een psychiatrisch rapport kan niet als alleenstaand worden gezien binnen een verzoek om internationale bescherming. Het maakt deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming en het gewicht dat hieraan wordt gegeven dient dan ook bepaald te worden binnen dit geheel. In het geval van een psychiatrisch rapport is de psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Eventuele vermoedens over de oorzaak van de psychologische problemen zijn dan ook gebaseerd op de verklaringen van de patiënt en dit binnen de context van psychologische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming.

In casu blijkt uit het verslag dat de psychiater verzoeker en zijn echtgenote slechts eenmalig zag en op basis van deze ene afspraak het rapport opstelde. Het document geeft de levensloop en klachten van verzoekers echtgenote weer om vervolgens tot bepaalde hypothesen te komen en mogelijke redenen voor de incoherenties te benoemen.

Uit het rapport blijkt niet dat deze conclusies op iets anders gebaseerd zijn dan op de verklaringen van verzoekers echtgenote tijdens dit eenmalig gesprek. De Raad ziet niet in waarom verzoekers echtgenote niet in staat zou zijn om coherent te antwoorden op vragen over haar eigen leven tijdens een persoonlijk onderhoud bij verweerder, temeer gezien aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land om internationale bescherming te bekomen, inherent het vertrouwen in deze verbonden is. Bovendien kon zij tijdens het gesprek met de psychiater kennelijk wel zonder problemen vertellen over haar leven in Irak, de problemen aldaar en haar huidige (mentale) moeilijkheden, dit volgens het rapport zelfs zonder een traan te laten en zonder depressief over te komen. De psychiater benadrukt tevens haar intellectuele capaciteiten die haar zouden toelaten zich in België te kunnen integreren.

Het is aannemelijk dat verzoeker om internationale bescherming in zekere mate onder psychische druk staat. Stress en nervositeit zijn echter geen aannemelijke verklaring voor de wisselende verklaringen van verzoekers echtgenote omtrent de door haarzelf aangebrachte feiten. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud volgt daarenboven dat verzoekster de vragen goed begreep, maar dat zij de vragen op incoherente wijze beantwoorde, hetgeen echter niet kan teruggebracht worden tot een slecht begrip van de vragen. Integendeel, uit de notities kan blijken dat verzoekster haar verklaringen bijstelt naarmate doorgevraagd wordt en zij met concrete informatie wordt geconfronteerd, wat wijst op een duidelijke alertheid.

Daarenboven blijkt dat verzoekster niet zozeer onwetendheden worden verweten, doch wel het geven van wisselende verklaringen en verklaringen die tegenstrijdig zijn met die van verzoeker. Van verzoekster kan verwacht worden dat zij, indien zij bepaalde elementen niet (meer) wist door *“geheugenverlies”*, *“gefragmenteerde en onvolledige herinneringen”* en/of *“haar vermoeide toestand”*, dit tijdens het persoonlijk onderhoud zo aangeeft, wat zij echter heeft nagelaten en in plaats daarvan steeds veranderende antwoorden gaf.

Ten slotte merkt de Raad nog op dat verzoeker in gebreke blijft een psychologisch verslag neer te leggen van de psycholoog bij wie zijn echtgenote beweerdelijk sinds januari 2020 in behandeling is (notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: notities) F.I.M.A.H., p. 11).

7. Verzoeker koestert tevens een *“vrees voor vervolging door sjjiitische milities wegens religie en politieke overtuiging in het kader van vermeende ISIL-affiliatie”*, omdat volgens hem op basis van de beschikbare objectieve gegevens kan worden aangenomen *“dat sjjiitische milities (hier de actor van de vervolging) de kenmerken van een vermeende affiliëring met ISIL zouden toeschrijven aan [verzoeker]. Dit omwille van de samenhang van volgende concrete factoren, [verzoeker] (i) is een soennitische Arabier, (ii) is geboren in een voorheen ISIL-gecontroleerde stad (i.e. Ramadi), (iii) werkte in een voorheen ISIL-gecontroleerde stad (i.e. Baghdad) en (iv) heeft bovendien een typisch soennitische naam (i.e. A.A.H.)”*.

Uit de informatie in het administratief dossier en de aanvullende nota van 8 januari 2021 blijkt dat de situatie in Zuid-Irak, en in Thi Qar in het bijzonder, actueel niet van die aard is dat iedere soenniet er nood heeft aan internationale bescherming. Uit deze informatie kan geen systematische vervolging van soennieten in Zuid-Irak blijken, waardoor een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming noodzakelijk blijft.

Ook de in het verzoekschrift aangehaalde informatie (*“EASO Country Guidance note: Iraq”*) benadrukt dat het gaat om *“individuele gevallen”* en *“individuele omstandigheden”* bij de vervolging van soennitische moslims *“om redenen van (vermeende) politieke overtuiging (bv. ISIL)”* of religie.

In casu kan verzoeker niet aannemelijk maken dat hij in Zuid-Irak geviseerd zou worden (louter) omwille van zijn soenniet-zijn, zijn geboorte *“in een voorheen ISIL-gecontroleerde stad (i.e. Ramadi)”*, zijn voormalig werk in een *“voorheen ISIL-gecontroleerde stad (i.e. Baghdad)”* en/of zijn naam. Uit zijn verklaringen blijkt immers dat hij voor de beschuldiging omwille van alcoholsmokkel in augustus 2014 nooit problemen had omwille van zijn Soennitische achtergrond of voormelde persoonskenmerken, maar dat zijn achtergrond aan het licht kwam op het moment dat hij beschuldigd werd van alcoholsmokkel

(notities, p. 21). Dit toont dan ook aan dat het door verzoeker genoemde profiel op zichzelf niet sowieso tot vervolging leidt.

8. De door verzoeker voorgelegde stukken - de Iraakse identiteitskaarten van verzoeker en zijn echtgenote, hun huwelijksakte, twee arrestatiebevelen ten aanzien van verzoeker, twee oproepingsbrieven en een arrestatiebevel ten aanzien van zijn echtgenote - kunnen zijn vrees voor vervolging niet aantonen.

De identiteitskaarten en de huwelijksakte kunnen hoogstens hun identiteit en huwelijk aantonen, die als dusdanig op het eerste zicht niet worden betwist. De overige stukken gaan, zoals hierboven vastgesteld, gepaard met een ongeloofwaardig asielrelaas en hebben bovendien een uiterst beperkte bewijswaarde gelet op de informatie in de COI Focus "*Irak. Corruptie documentenfraude*" van 12 juli 2019.

In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat "*in de beperkte publieke beschikbare informatie over documentfraude in Irak, nagenoeg uitsluitend gesproken [wordt] over de vervalsing van identificatiedocumenten zoals paspoorten, identiteitskaarten, nationaliteitscertificaten, geboorteakten en overlijdenscertificaten*", dat "*expliciete informatie over de prevalentie in Irak van frauduleuze arrestatiebevelen, oproepingsbrieven of soortgelijke documenten niet [kon] worden gevonden in voormelde informatie*" en dat "*informatie over de prevalentie van frauduleuze rechtbankdocumenten in Irak kon echter niet worden gevonden in de beperkte publieke beschikbare informatie over documentfraude in Irak*". De COI Focus "*Irak. Corruptie documentenfraude*" van 12 juli 2019 stelt echter dat corruptie in Irak "*alomtegenwoordig*" en "*wijdverspreid*" (p. 4) is, dat ook de politiediensten vatbaar zijn voor corruptie en dat het Iraakse gerecht eveneens als corrupt aanzien wordt (p. 5). Hieruit kan worden afgeleid dat ook documenten afkomstig van politiediensten of rechtbanken middels betaling/omkoping verkregen kunnen worden.

Bovendien betreffen de arrestatiebevelen en oproepingsbrieven slechts fotokopieën, waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn.

9. *In casu* kan de Raad de bestreden beslissing enkel bijtreden waar wordt vastgesteld dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat hij omwille van het verkopen van alcohol (al dan niet samengenomen met of omwille van zijn soennitische achtergrond) gevisieerd werd. Zijn verklaringen en die van zijn echtgenote zijn immers dermate afwijkend over essentiële punten van het relaas - met name de afgifte van het eerste arrestatiebevel, hoe ze te weten kwamen dat hij verklikt werd en het tweede incident waarbij de echtgenote verwond werd - dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Verzoeker bevestigt ter zitting, ondervraagd overeenkomstig artikel 14 PR RvV, dat hij drie verzoeken om internationale bescherming heeft ingediend in Zweden en dat deze allen werden afgewezen. Dit betreft een aanduiding voor de afwezigheid van een nood aan internationale bescherming.

Verzoeker brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van boude beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

10. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

11. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier en de aanvullende nota van 8 januari 2021 blijkt daarnaast dat er in de provincie Thi Qar, Zuid-Irak, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn evenmin persoonlijke omstandigheden in hoofde van verzoeker die een verhoogd risico kunnen vormen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS